

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Το να εκφράσει κάποιος μικρομεσαίος επιχειρηματίας, έστω και τώρα, την ανησυχία του για το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 15^{ης} Ιουλίου είναι λογικό.

Ακόμη και ένας άνεργος, ένας μισθωτός ή ένας συνταξιούχος, το να φοβάται για το τι θα γίνει την επόμενη μέρα του δημοψηφίσματος μετά από την απίστευτη τηλεοπτική και ραδιοφωνική τρομοκρατία που δέχεται, είναι επίσης φυσιολογικό.

Όμως, το να εμφανίζεται ο Άδωνις, ο Σαμαράς, η Ντόρα, ο Λοβέρδος, ο Βενιζέλος, ο Θεοχάρης, ο Κυριάκος, ο Ψαριανός, ο Θεοδωράκης και όλοι οι εκπαιδευθέντες από το ΔΝΤ δημοσιογράφοι, ως υπερασπιστές των πεινασμένων, των συνταξιούχων, των ανέργων, των μισθωτών, των ασθενών, των νέων και των μαγαζιών που κλείνουν, ξεπερνάει τα όρια οργής που μπορεί να αντέξει ένας φυσιολογικός άνθρωπος.

Βγαίνουν και ουρλιάζουν, κλαίνε και εκλιπαρούν στα κανάλια που χρωστάνε εκατομμύρια στο ελληνικό δημόσιο.

Αν ήταν ειλικρινείς, αν δεν ήταν σε διατεταγμένη υπηρεσία, το πρώτο πράγμα που θα έπρεπε να ζητήσουν από κάθε κανάλι που εμφανίζονται είναι το να αποπληρώσουν τα χρέη τους προς το δημόσιο για να ξελαφρώσουν λίγο όσοι υποφέρουν οικονομικά.

Αν δεν ήταν υποκριτές που κοιτάζουν μόνο το τομάρι τους και την πανάκριβη ζωή τους, θα ζητούσαν από όσους έχουν βγάλει χρήματα έξω παράνομα ή «νόμιμα», μέσω οφ σορ και άλλων κόλπων να τα επιστρέψουν πίσω.

Θα απαιτούσαν από όσους πήραν θαλασσοδάνεια και από όσους θησαύρισαν με τις συγχωνεύσεις, τις εξαγορές και τις ανταλλαγές τραπεζικών μετοχών να δώσουν τα χρήματα πίσω στον ελληνικό λαό που ξεχρεώνει τις τράπεζες.

Αν αγαπούσαν την αλήθεια, θα μιλούσαν στον ελληνικό λαό για το κέρδος και την υπεραξία, για την ακρίβεια των προϊόντων την τελευταία πενταετία και το ποιοι πλούτισαν στις πλάτες του. Μήπως δεν γνωρίζουν ποιοι είναι;

Πάνω στον πανικό που τους προκαλεί το ενδεχόμενο να χάσουν τα προνόμιά τους, μερικές «πλούσιες και έξυπνες κυρίες του γλυκού ποταμίσσιου νερού» φτάνουν στο σημείο να αποκαλούν τους φτωχούς «χαζούς», επειδή δεν θέλουν να γίνουν ακόμα φτωχότεροι.

Η Ντόρα Μπακογιάννη, χωρίς ντροπή, βγήκε στην τηλεόραση και είπε, κλαίγοντας σχεδόν, ότι ντράπηκε-παρόλη την ντροπή της παρέμεινε μπροστά στην κάμερα- που είδε τους ηλικιωμένους να στέκονται στην ουρά στα ΑΤΜ.

Δεν ντράπηκε καθόλου, ούτε μία φορά τα τελευταία 5 χρόνια, η ψυχοπονιάρικη κόρη, όταν έβλεπε ηλικιωμένους να ψάχνουν στα σκουπίδια ή όταν έβλεπε ηλικιωμένους και παιδιά στις ουρές των συσσιτίων.

Δεν ζήτησε ούτε ένα συγγνώμη από τα παιδιά που λιποθυμούσαν από ασιτία όταν ψήφιζε αυτή και η παρέα της τα μνημόνια το ένα μετά το άλλο.

Ο «πολύς» Βενιζέλος δεν έχασε ποτέ, όπως τώρα που τον έφτυσε η Ιστορία, την ψυχραιμία του με καμία από τις αυτοκτονίες που είχαν σαν αιτία τον οικονομικό αποκλεισμό και την κοινωνική απαξίωση.

Όσο για τους δημοσιογράφους των γνωστών καναλιών που χρωστάνε τα κέρατά τους στο δημόσιο, μάλλον έχασαν την εμπιστοσύνη των προϊσταμένων τους αφού αναγκάζονται οι ίδιοι οι προϊστάμενοι (Γιούνκερ και λοιποί) να προσπαθούν να εκφοβίζουν τους τηλεθεατές.

Αφήστε που επιστρατεύτηκαν όλοι οι πολιτικοί βρικόλακες των τελευταίων 20 χρόνων για να μας συμβουλέψουν ποιο είναι το σωστό. Από το Σημίτη, τον «αρχιερέα της διαπλοκής» όπως τον αποκάλεσε ο διάδοχός του στην πρωθυπουργία, μέχρι τον Γκίκα το Χαρδούβελη.

Κανείς τους όμως δε μιλάει για τα εγκλήματα που έχουν διαγράψει εις βάρος του λαού. Γιατί δεν υπενθυμίζουν ότι ο Σημίτης παρέδωσε χρέος 155 δις και ο Σαμαράς 370 δις. Αυτά έγιναν μέσα στο ευρώ, μέσα στην ΕΕ, μέσα στην **καρδιά** της Ευρώπης όπως τονίζουν και ξανατονίζουν οι Σαμαροβενιζελοποτιμίσιοι.

Ε! Αυτό δεν είναι καρδιά! Πιο πολύ με στόμα ύαινας μου μοιάζει.

Με λίγα λόγια, απευθύνονται στο λαό χωρίς κανένα ίχνος σεβασμού. Ξεχνάνε όμως ότι οι άνθρωποι κουβαλάνε την εμπειρία, την οργή και το θυμό 5 δύσκολων χρόνων που τον έκανε πιο σοφό.

Ακόμη και ο ιδιωτικός τομέας, ο γεμάτος δημοκρατικές ευαισθησίες, η ατμομηχανή της ελληνικής οικονομίας χρησιμοποιήθηκε για να εκφοβίσει τους εργαζόμενους ώστε να διαλέξουν το ΝΑΙ. Απειλούν με απολύσεις, καταστροφολογούν και σπέρνουν τον πανικό. Να και άλλοι που θεωρούν ότι οι εργαζόμενοι είναι ανίκανοι να αποφασίσουν για τον εαυτό τους και μάλιστα τους αφαιρούν και το δικαίωμα να έχουν γνώμη.

Το φαινόμενο επαναλαμβάνεται. Επί γερμανικής κατοχής υπήρξαν κι εκείνοι που υποστήριζαν ότι δεν θα έπρεπε να αντισταθούμε στον Χίτλερ. Θα έπρεπε, κατά τη γνώμη τους, να τον αφήσουμε ανενόχλητο να ληστεύει τις περιουσίες των ανθρώπων, να κλέβει το φυσικό πλούτο της χώρας, να στέλνει τους νέους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και γερμανικά εργοστάσια, και να τιμωρεί σκοτώνοντας και φυλακίζοντας όποιον αντιστεκόταν. Ήταν οι ίδιοι που συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς και τους όποιους, μετέπειτα, κατακτητές.

Έτσι και τώρα. Κάποιοι αισθάνονται και δεν ντρέπονται να το λένε, ότι ανήκουν στο «κλαμπ της Γερμανίας», επιχειρηματολογώντας υπέρ του ΝΑΙ.

Μάλλον δεν έχουν διδαχτεί τίποτα από το παρελθόν. Ξεχνάνε ότι ένας λαός ταπεινωμένος είναι απρόβλεπτος και κάποια στιγμή, αργά ή γρήγορα, στέλνει όσους τον υποτίμησαν και τον χλεύασαν στα αζήτητα της Ιστορίας.

Όσοι και να βγαίνουν στον τηλεοπτικό μπερντέ για να εκφοβίσουν τον κόσμο, το μόνο που καταφέρνουν είναι, από τη μια να αυτογελοιοποιούνται και από την άλλη να ενισχύουν το ΟΧΙ.